

дицията, преписваща в духовно-метафизичен план Ботевия баладичен образ на безсмъртието.

Славейков мистифицира и фигура на автор, „обществен деец, публицист и депутат в Народното Събрание“ (с. 13), „министър на народната просвета“ (с. 36). Зад маските на Видул Фингар и Велко Меруда се разпознават не само житейски факти и творби, отвеждащи към Ив. Вазов, К. Величков, А. Константинов, Ст. Михайловски, но и тип обществено действие, присъщо на българските творци след Освобождението. Славейков фикционализира публицистични и политически дискурси, за да обяви въпросите на едно общество, превръщащо се в модерно – „съвест“, „истина“, „граждански права“ (с. 13, 14). Съчинява епизод на политическо убийство, в който съгъства исторически сюжети на времето, и преписва разказа като политическа акция: „знамена на разни дружества безчет, речи безброй, викове безкрай. И най-накрая полиция и войска. И сетне кръв“ (с. 15).

В разказа за автор – провинциален учител, увлечен от социалистическите идеи, се съдържа характерен за българското общество в края на XIX и началото на XX век биографичен и духовен сюжет, предаден чрез модернистичната му редакция (с. 40–42). Отвъд язвителността си Славейков фикционализира автори „безпокойни натури, вагабонтни духове, борци, безумци, които [...] изменяват смисъла на мисълта и на живота“ (с. 41). Зад условното име Китан Дожд е разгърната литературно-биографична идентификация на модерен творец, наречен тук „един от младите“ (с. 40). Мистифициран е критическият сюжет с второто издание на „Стихотворения“ на Яворов, в което скандалният предговор на Славейков преписва образа на социалния поет като модерен автор: „Към тая книга има и приготвян предговор, който на времето си направи не малко шум по вестниците“ (с. 40). Заглавието „На другия бряг“, отвеждащо както към Ницше, така и към самия Славейков, също и аналогията с „Макс Щирнер, автора на Е д и н с т в е н и я, който с молива на скромн учител написа книгата на своето а з“ (с. 43; разр. П. Сл.), вплитат в биографични синтези и естетически аналогии типологията на модерния творец. Зад маската на Стамен Росита, поета символист, е разигран същият духовен сюжет – прехода от „наивните блянове за една социална революция“ към „вещател на най-съкровенията движения на съвременната човешка душа“ (с. 74). Мярка се силуетът на модерния поет Яворов, а в мистифициращия критически изказ: „изисканост на формата и смел полет на фантазията“ (с. 75) се разпознава казаното за него от Славейков във въпросния предговор. Като перифраза оттам звучи и оценката: „Нямал той корени во своето време...“ (с. 75), но под тези думи също така